

Oma's meesterbrein faalt (bijna) nooit

Blijspel in drie bedrijven

door

CORA RIETVELD-VAN DER HAM

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

WAARSCHUWING

Alle amateurverenigingen die het stuk: **OMA'S MEESTERBREIN FAALT (BIJNA) NOOIT** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **CORA RIETVELD - VAN DER HAM** te vermelden. De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd. Direct daarop volgend de titel van het stuk. De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel. U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. "Holland" B.V. te Alkmaar.

Copyright: 2001© AncoEntertainment bv en Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, beeldband, videotape, of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. "HOLLAND" B.V. te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

**Bezoek ons
op het Web**

www.toneeluitgeverijvink.nl

e-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

OPVOERINGSVOORWAARDEN

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het

Auteursrechtenbureau I.B.V.A. "HOLLAND" B.V. - Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl - Email: info@ibva.nl

ING 81356

Om in het bezit te komen van deze vergunning dient u zich aan de volgende voorwaarden te houden:

a. de aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever;

alsmede

b. betaling van een bedrag aan auteursrechten aan bovengenoemd bureau.

Let wel!

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de schrijver van het toneelwerk, van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Hoe moet een vergunning voor opvoering worden aangevraagd?

- U zendt de aanvraagkaart/tevens bewijs van aankoop, u bij de leverantie verstrekt - ingevuld met de nodige gegevens - in aan bovengenoemd bureau.

- U ontvangt daarop bericht welk bedrag aan auteursrechten moet worden betaald. Na uw betaling wordt u de vereiste opvoeringvergunning toegestuurd.

Denkt u erom dat u de betaling op tijd doet, zodat u op de dag van opvoering in het bezit bent van de vereiste vergunning.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

- Schriftelijk of telefonisch aan te vragen bij bovengenoemd bureau.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen twee weken voorafgaand aan de voorstelling. (zie ook de website)

Voor BELGIË wende men zich **ALLEEN** tot Toneelfonds JANSSENS

afd. Auteursrechten, Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN

Telefoon (03)3.66.44.00. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid rechten van u te claimen, noch te innen.

PERSONEN:

Bram Beter - dokter, 45 jaar, soms wat brommerig

Mandy Beter - dochter van Bram, 18 jaar, vrolijk

Oma Beter - moeder van Bram, 70 jaar, dovig, loopt met stok en houdt een hand bij haar oor om beter te kunnen horen.

Hetty Help - assistente van Bram, 21 jaar, soms wat nerveus uitgevallen

André Arts - stagiair van Bram, 23 jaar, rustige jongen

Karel Kreun - patiënt van Bram, 64 jaar.

Suzanne Zeur - patiënt van Bram, 40 jaar. Draagt een pruik en een grote bril, praat met een verdraaide stem.

DECOR:

Het geheel speelt zich af in de huiskamer van de familie Beter. Er zijn drie deuren, een naar de keuken, een naar boven en een naar de praktijk/hal. De praktijk wordt dus bereikt via de hal.

Verplicht meubelstuk is een tweepersoons slaapbank. Ook moet er een telefoon aanwezig zijn en een kast/kastje met een la voor het telefoonboek.

EXTRA OPMERKING:

Oma moet niet vergeten, zolang er tegen haar gepraat wordt, haar hand bij haar oor te houden. Ook moet er steeds, als oma aan een gesprek deelneemt, door de andere aanwezigen harder gepraat worden. Als uit de tekst blijkt dat oma het niet moet verstaan wordt er iets zachter gepraat. **Deze teksten zijn vetgedrukt.**

EERSTE BEDRIJF

Bram: Zo, Hetty, het middagspreekuur zit er weer op voor vandaag. Het was wel druk zeg. Gelukkig hoef ik geen visites te rijden. Moet je zien hoe hard het regent, de oprijlaan staat gewoon blank.

Hetty: Lieve help, hoe kom ik ooit droog thuis, ik heb niets bij me voor de regen.

Bram: Weet je wat je doet, je blijft hier slapen, we hebben nog precies een bed over.

Hetty: Maar ik heb helemaal geen spullen bij me voor de nacht.

Bram: Je kunt wel wat lenen van Mandy, een nachthemd of zo. En tandenborstels hebben we altijd op voorraad.

Hetty: Ach ik weet niet, misschien wordt het zo wel droog. En ik moet ook naar mijn kat.

Bram: Volgens Erwin Krol blijft het tot diep in de nacht regenen. Denk je dat jouw kat honger krijgt of de boel bevuilt als je een nacht niet thuis komt.

Hetty: Nee, dat niet, ik geef hem 's morgens altijd genoeg voor de hele dag en ik heb een kattenbak. Hij hoeft dus niet naar buiten.

Bram: Om je eigen eten hoef je ook niet bezorgd te zijn want mijn moeder heeft gisteren een enorme pan hutspot klaargemaakt voor vandaag.

Hetty: O, nu dan wil ik wel hier blijven vannacht. Maar alleen als Mandy en uw moeder het ook goedvinden. *(Mandy op boven)*

Mandy: Wat moet ik goedvinden?

Bram: Dat Hetty vanwege de regen hier blijft slapen vannacht.

Mandy: O, la la. Je weet toch wat ze zeggen over dokters en hun assistentes.

Bram: Nee, dat weet ik niet.

Mandy: Hetzelfde als over directeuren en hun secretaresses.

Hetty: O, lieve help, dat denk je toch niet.

Mandy: Waarom niet. Pa is altijd bijzonder goed over je te spreken. Voor zijn leeftijd ziet hij er nog niet eens zo slecht uit. Vind jij mijn vader dan niet aardig?

Hetty: Jawel, ik vind hem wel aardig, maar hij is zo ...

Bram: Hou je niet in, zeg het maar.

Hetty: ... zo oud en bazig.

Bram: Toe maar, dank je wel.

Mandy: Oud worden we op den duur allemaal en bazig, dat was hij volgens oma al toen hij nog in de wieg lag. Maar als ik het goed begrijp houd jij niet van oude bazige mannetjes.

Hetty: O, lieve help, nee zeg.

Bram: Oude bazige mannetjes. Nu moeten jullie ophouden.

Mandy: Hoor je dat, we moeten ophouden. Nu probeert hij alweer de

baas te spelen. Als hij nou een zou vragen, willen jullie misschien ophouden.

Bram: Dat hoef ik niet, want ik ben de baas hier.

Mandy: Alleen in de spreekkamer hoor. Voor de rest zijn we allemaal gelijk. Waar of niet, Hetty?

Hetty: Ja. Ik denk het wel.

Mandy: Zeg, waar is André eigenlijk, als jullie al klaar zijn? Het is niet normaal als een stagiair langer werkt dan zijn leermeester.

Bram: Hij komt ook zo. Je weet dat we bezig zijn om het patiëntenbestand in de computer in te voeren. Steeds als we een patiënt hebben die nog niet in de computer staat, voert André deze er na het spreekuur even in. Dan ben jij gewoonlijk nog niet thuis, maar nu je vakantie hebt natuurlijk wel. Hij zal nu wel snel komen, want het waren er maar twee vandaag. Hij is trouwens razendsnel met die computer.

Mandy: Zoals de hele Nederlandse jeugdige bevolking. Naast oud en bezig ben je ook nog eens erg computerblind en ontechnisch.

Bram: Maar nu is het genoeg geweest. Jullie kraken me helemaal af. Ik ben dan in jullie ogen wel oud, maar dat wil niet zeggen dat ik helemaal ongevoelig ben voor kritiek. Ik heb er genoeg van. Ik ga naar boven, me omkleden. (*Bram af boven*)

Hetty: Lieve help, nu is hij boos op ons. Zal je vader me nu ontslaan?

Mandy: Welnee, hij is niet echt boos, het is maar spel. Zo doen pa en ik wel vaker. Nu was pa het zogenaamde slachtoffer, de volgende keer ben ik het. Maak je dus maar niet ongerust.

Hetty: O, gelukkig. Ik heb het zo goed naar mijn zin hier.

Mandy: Dat is fijn. Als ik het goed begrepen heb dan blijf je hier slapen vannacht.

Hetty: Ja, als je het goedvindt, dan hoef ik niet door de regen.

Mandy: Ik vind het prima, maar moet je niet even naar huis bellen dan, dat je niet thuiskomt.

Hetty: Nee, thuis is alleen mijn poes en die neemt de telefoon niet op.

Mandy: Nee, dan hoef je niet te bellen. Ik vind het in ieder geval heel gezellig. Is er eindelijk jong gezelschap waar ik mee kan praten.

Hetty: En André dan, die is ook jong en nog intern ook.

Mandy: Ja, het is ongelooflijk, hij praat alleen met pa. Onder het eten bespreken ze bijzondere gevallen. Bijvoorbeeld de puist op de neus van mevrouw Jansen waar drie haren uitgroeien of de etterige wond van meneer de Jong. Ik moet zeggen dat ik dan mijn buik al vol heb.

Hetty: Volgens mij hebben wij helemaal geen mevrouw Jansen of meneer de Jong in de praktijk.

Mandy: Nee, suffie, dat was ook maar een voorbeeld van de gesprekken die pa en André samen voeren, puur medisch.

Hetty: O, bedoel je het zo. Maar je hoeft er toch niet naar te luisteren. Je kunt toch ook met je oma praten.

Mandy: O, nee, dat gaat echt niet. Oma kan niet praten en eten tegelijk. Ze vindt ook dat dat niet hoort. Bovendien is ze nogal doof en je hebt zelf gezien dat ze vaak haar hand bij haar oor houdt om nog wat te horen. Oma wil ook perse met vork en mes eten, dus heeft ze beide handen nodig.

Hetty: Ze zou met stokjes moeten eten, dat kan met één hand.

Mandy: Maar al met al, zijn de maaltijden voor mij niet erg gezellig.

Hetty: Dan kun je beter net als ik alleen wonen. Ik neem er wel eens een gezellig boek bij. Of ik ga met m'n bord op de knieën voor de televisie zitten.

Mandy: Ja, dat lijkt me ook wel wat. Zeg, zal ik je je kamer eens laten zien.

Hetty: Lieve help, krijg ik een kamer voor mezelf.

Mandy: Natuurlijk, kamers zat. Dit is een ouderwets doktershuis. Hoewel het wel redelijk vol begint te worden. Nu oma hier ook woont en twee eigen kamers heeft, is het heel wat voller en André is er natuurlijk ook. We hebben nog precies een kamer over voor jou.

Hetty: Luxe hoor, ik had gedacht dat ik op de behandeltafel zou moeten slapen of op de bank.

Mandy: Nee natuurlijk niet, ga je mee naar boven? We zullen direct een tandenborstel en een nachthemd opzoeken. Als je mijn nachthemden te kort vindt, kun je altijd nog een van oma's lange nachtgewaden aan.

Hetty: Nou geef maar een korte, die lange dingen, daar raak ik altijd helemaal in verstrikt.

Mandy: Goed, ga je mee?

Hetty: Oké. *(Mandy en Hetty af boven. Oma op uit hal, ze loopt stijf met een stok en heeft een klein brilletje op)*

Oma: Vinden jullie het nu geen slecht weer? Ik weet nog dat in de herfst van 19 .., o er is niemand. Het spreekuur is toch al afgelopen. Ik heb tien mensen naar binnen zien gaan en er zijn er ook weer tien naar buiten gekomen. Als de patiënten op zijn dan is het spreekuur voorbij. *(André op hal)*

André: Goedemiddag, mevrouw Beter. *(Oma ziet en hoort hem niet)*

Oma: Bar ongezellig is het zo. Laat ik maar eens de Story gaan lezen, als ik dan met niemand kan roddelen, dan maar via de Story. *(ze draait zich om en dan ziet ze André)*

Oma: O, er is toch iemand. Waarom zeg je niets als ik binnen-kom.

André: Ik heb goedemiddag gezegd, mevrouw.

Oma: Je moet niet fluisteren, jongeman, dan hoor ik je niet.

André: *(schreeuwt)* Goedemiddag.

Oma: Ja, ook goedemiddag. Is het spreekuur afgelopen?

André: *(hard)* Ja!

Oma: Was jij al hier toen ik binnenkwam?

André: Nee.

Oma: Waar kom je dan vandaan zo plotseling.

André: Ik kom uit de praktijk.

Oma: Wat doe je in de praktijk als er geen spreekuur meer is.

André: Ik was een aantal nieuwe patiënten aan het invoeren.

Oma: Wat zeg je, patiënten voeren. Hoe kan dat nu, die waren allemaal al weg. En ik denk dat de meesten wel zelf kunnen eten.

André: *(hard)* Ik was bezig patiënten in de computer in te voeren.

Oma: Ja, ja, ik zal jou eens in de gaten houden, jongeman. Ik vertrouw jou niet, volgens mij ben je een bedrieger. Welke dokter heeft er nu Arts als achternaam, ik vind dat zeer verdacht. Je hebt toch ook geen schoolmeesters die Leraar heten van achteren of dominees die Preker heten. Nee ik vertrouw je niet. *(André kijkt verbluft, ongeloofig. De bel. Mandy op boven)*

Mandy: Ik ga wel naar de deur, wie komt er nu buiten met dit weer?
(Mandy af hal)

Oma: Het leek wel alsof er iemand binnenkwam, maar ik zie niemand.

Mandy: Pa, André, kom snel. Kom snel. *(André rent af hal, Bram op boven en rent af, hal)*

Oma: Het lijkt wel alsof ze tikkertje doen. Hihi. *(Hetty op boven)*

Hetty: Wat is er aan de hand?

Oma: Ben jij nu ook nog hier. Wat is er aan de hand hier?

Hetty: Ja, dat wil ik ook weten.

Oma: Blijf je ook eten?

Hetty: *(zucht)* En dan zegt ze nog dat ze niet doof wordt. Nee, hoor. Ze zegt altijd: "Ik word niet doof, jullie gaan steeds zachter praten. Als ik dan eens iets niet hoor, dan komt dat door jullie geluidsniveau en niet door de werking van mijn oren."

Oma: Wat sta je daar nu te fluisteren. Je mond beweegt, maar er komt geen geluid uit. Of is het misschien een tik van je, dat bewegen met je mond.

Hetty: *(hard)* Nee, het is geen tik. *(Bram, André, Mandy en Karel op. Karel wordt ondersteund door André en Bram, hij is doorweekt van de regen en over zijn gezicht stroomt bloed uit een hoofdwond)*

Hetty: Lieve help!

Bram: Hetty, ga even mee naar de behandelkamer, deze meneer moet gehecht worden. Mandy en André, jullie maken de slaapbank ondertussen klaar. Na het hechten moet hij direct gaan liggen. Haal ook droog ondergoed en een pyjama van mij en breng die naar de behandelkamer.

André: Kan ik niet beter helpen met hechten?

Bram: Deze keer niet, dit is een spoedgeval, daar heb ik een ervaren

persoon voor nodig, volgende keer mag jij. (*Bram, Hetty en Karel af hal*)

Oma: Het lijkt wel een stomme film. Iedereen staat druk te doen en opgewonden te praten en ik hoor niets. Wie is die man met dat bloedende hoofd?

Mandy: Dat weten we nog niet, oma, hij stond gewond bij de deur. Het is nu belangrijker om hem te helpen dan te weten hoe hij heet.

Oma: O, en wat staat hij daar te doen bij de bank, hij sloopt hem volgens mij.

Mandy: Oma, hij is André onze stagiair. Die bank is een slaap-bank, dat wil zeggen dat je er een bed van kan maken. Dat is wat hij aan het doen is. We maken er een bed van voor die gewonde meneer.

Oma: Dat is handig zeg.

Mandy: Ja, hè.

Oma: Zeer handig, waar moeten wij nu zitten?

Mandy: Er zijn nog genoeg andere stoelen en anders blijven we staan.

Oma: Je kunt iemand van mijn leeftijd niet de hele dag laten staan!

Mandy: U heeft ook nog een eigen zitkamer, waar u heel goed kunt zitten.

Oma: Jij zou je eigen oma verbannen voor een of andere onbekende man met een gat in zijn hoofd. Waarom moet hij eigenlijk hier blijven?

Mandy: Waarschijnlijk omdat pa bang is dat hij misschien een hersenschudding heeft. Bovendien is het hondenweer. Die man was al helemaal doorweekt.

Oma: Nou, dan is het toch niet meer erg als hij de regen in moet. Hij is toch al nat.

Mandy: En gewond. Je stuurt een gewonde niet door dit weer naar huis. En pa heeft het al druk genoeg en hoeft er geen patiënt met longontsteking bij, omdat u het een beetje druk vindt. U moet niet zeuren, oma.

Oma: Niet zeuren, oma. Durf jij dat tegen mij te zeggen, brutaal nest. Ik ga naar mijn eigen kamer. (*boos af hal*)

André: Durf jij dat te zeggen tegen je oma?

Mandy: O, jawel hoor, waarom niet? Als het nodig is vertel ik haar gewoon de waarheid, ook al vindt ze die niet leuk. Ze trekt wel weer bij hoor. Het is over het algemeen een lieve oma.

André: Ik durf dat nog niet te zeggen tegen mijn eigen oma, laat staan tegen die van jou. Weet je, het lijkt net alsof je oma iets tegen mij heeft. Als ik heel eerlijk ben, dan moet ik bekennen dat ik ergens een beetje bang ben voor je oma. Nu hoop ik niet dat je me een watje vindt.

Mandy: Een watje vind ik je niet hoor, hooguit een wattenstaafje. Je hoeft echt niet bang te zijn voor mijn oma. Ze blaft wel hard, maar

ze heeft nog nooit gebeten.

André: Ze zegt dat ze me niet vertrouwt, mijn achternaam is te toepasselijk. Ze denkt dat ik een bedrieger ben.

Mandy: Het is weer zover, oma's meesterbrein is weer geacti-veerd. Ha ha. Je bent het slachtoffer geworden van de Miss Marple neigingen van oma. Je weet wel, Miss Marple, een van de speurneuzen van Agatha Christie. Mijn oma is dol op haar boeken en verbeeldt zich zo nu en dan een tweede Miss Marple te zijn. Meestal probeert ze een oplossing te verzinnen voor de in de krant vermelde misdaden. Soms vindt ze dat ineens niet spannend genoeg meer en dan wil ze een reëel mysterie. Als ze nergens iets verdachts kan vinden, dan verzint ze iets verdachts. Deze keer heeft ze verzonnen dat jouw achternaam verdacht is. Jammer voor jou maar jij bent haar slachtoffer.

André: Dus jij denkt dat het niets betekent?

Mandy: Nee, hoor, het betekent echt niets. Voor oma is het wel heel belangrijk, maar als ze straks iets verdachts ziet in onze patiënt, dan vergeet ze jou en je achternaam. Wees maar gerust. Nu ga ik eerst dat ondergoed en die pyjama halen.

(Mandy af boven. Hetty op hal)

Hetty: Mooi, het bed is klaar zie ik. Hoe is het met de pyjama?

André: Mandy is net naar boven om hem te halen. Heeft hij een ernstige wond?

Hetty: Gaat wel, er moesten drie hechtingen in. Hij zal voorlopig wel hoofdpijn hebben.

André: Wat is er eigenlijk gebeurd? *(Mandy op van boven met ondergoed en pyjama)*

Mandy: Hier is de pyjama.

Hetty: Mooi. Ik weet het nog niet, André, maar je hoort het dadelijk wel. *(Hetty af hal)*

Mandy: Zo, hebben jullie onderonsjes?

André: Wat gaat jou dat aan, ben je jaloers.

Mandy: Volstrekt niet.

André: O, in dat geval kan ik je wel vertellen dat ik haar gevraagd heb ...

Mandy: ... om met je te trouwen?

André: Nee, zeg. Ik heb haar gevraagd wat er gebeurd is.

Mandy: Daar gaat de romantiek in vliegende vaart het raam uit.

André: Voordat ze antwoord kon geven, kwam jij naar binnen zeilen met die pyjama.

Mandy: Ik zeil nooit, ik roei wel eens. *(Bram, Hetty en Karel op hal. Karel zit goed in het verband, zijn haar is niet meer te zien)*

Bram: Zo, Karel, ik wil je een nachtje hier houden ter observatie. Als je morgenochtend geen hoofdpijn of andere klachten hebt, mag je

wat mij betreft weer naar huis. Ik zal je nog even voorstellen. Dit is mijn dochter Mandy, deze jongeman is mijn stagiair, hij heet André Arts. Mijn moeder woont ook hier, maar zij is waarschijnlijk op haar eigen kamer. Mandy en André, dit is Karel Kreun. Nu moet je eerst maar eens gaan liggen. *(Karel gaat liggen)*

Mandy: Ligt u lekker zo, meneer Kreun, of wilt u een extra kussen?

Karel: Het is goed zo hoor. Maar noem me alsjeblieft Karel. Niemand noemt me zo. Op mijn werk zeggen ze meneer Kreun of meneer Steun als ze lollig willen zijn. Mijn kinderen zeggen pa en mijn vrouw zegt schat.

Mandy: Dan zullen wij u Karel noemen hoor. Ik zal eerst een pot lekkere thee zetten en daarna moet u ons maar eens vertellen wat er gebeurd is.

Karel: Dat is goed.

Mandy: Moet uw vrouw nog gebeld worden?

Karel: Nee, dat heeft Hetty al gedaan.

Mandy: Oké, dan eerst de thee. *(Mandy af keuken. Oma op hal)*

Oma: Bram, ik vind dat je veel te hard werkt.

Bram: Hè, wat krijgen we nu? Waar blijf je nu met je fatsoen. Zou je eerst niet eens gedag zeggen tegen meneer Kreun, moeder?

Oma: O, hallo. Ik vind echt dat je veel te hard werkt. Je hebt twee keer per dag spreekuur. Dat is heel veel als je ervan uitgaat dat dokters in de stad eens in de twee dagen een spreekuur hebben. Alsof het al niet genoeg is, ga je ook nog patiënten verplegen in je huiskamer. Notabene op een dag als vandaag, met een abnormaal druk bezocht spreekuur. Normaal heb je dan drie of vier patiënten, vandaag waren het er tien.

Hetty: Nee, elf.

Oma: Nog erger. Elf? Dat is niet waar, ik heb er tien naar buiten zien komen.

Hetty: Dan moet u er een gemist hebben. Het waren er echt elf.

Bram: Ja, dat klopt, het waren er elf, niet, André?

André: Ja, elf.

Oma: Ik mis er nooit een, dus vandaag ook niet.

Bram: Toch zit je er deze keer echt naast, anders hadden wij toch net gezien dat er nog iemand was, als er maar tien van de elf naar buiten zijn gekomen.

Oma: En toch blijf ik erbij dat het er tien waren. *(Mandy op met thee, pot en kopjes)*

Bram: Het zal dan wel. Laten we eerst maar eens thee gaan drinken. *(Mandy deelt intussen thee uit met iets lekkers, bonbon of iets dergelijks)*

Mandy: Zo, lekker. Nu willen we je verhaal horen, Karel.

Oma: Zeg, zul je niet eens netjes meneer Kreun zeggen, jongedame?

Mandy: Ik zeg Karel op zijn eigen verzoek, oma. Wat doe jij in dit weer voor onze deur, met een gapende wond in je hoofd?

Karel: Ja, het is heel stom. Ik heb vandaag een uur langer gewerkt dan normaal en had haast om thuis te komen, ook vanwege de regen. Ik heb ontzettend hard gefietst, Joop Zoetemelk zou nog moeite gehad hebben om me bij te houden. Toen verloor ik de macht over mijn stuur en viel. Ik klapte met mijn hoofd op de stoeprand, twee huizen terug. Ik dacht dat wordt een knallende hoofdpijn vanavond, laat ik maar even wat pijnstillers bij de dokter halen nu ik toch dichtbij ben. Ik had helemaal niet door dat ik een gat in mijn hoofd had, ik dacht dat er regenwater over mijn gezicht liep.

Mandy: En toen stond je met een bebloed hoofd voor onze deur. Je mag blij zijn dat je geen hersenschudding hebt.

André: Ja, zo'n klap kan hard aankomen.

Oma: Ik ben nog nooit van mijn fiets gevallen.

Mandy: Ja, oma, je bent een bijzonder mens.

Oma: Eindelijk iemand die dat erkent.

Hetty: Bram, denk je niet dat het beter is dat Karel voorlopig op de logeerkamer gaat liggen, dat is toch veel rustiger. Dan zien we vanavond wel wie er vannacht hier slaapt.

Oma: Zeg jij Bram tegen mijn zoon. Je hoort dokter te zeggen.

Bram: Wij hebben afgesproken dat Hetty mij in de praktijk aanspreekt met dokter en verder met Bram, hetzelfde geldt uiteraard voor André. Dat idee van jou over de logeerkamer vind ik een prima plan. André, help jij me even om Karel boven te installeren.

Karel: O, doe voor mij geen moeite.

André: Welnee, dat is helmaal geen moeite, het hoort bij ons vak.

(Bram, Karel en André af boven)

Oma: Ha, bij ons vak. Dokters horen mensen beter te maken. Er mee rondsjouwen hoort daar niet bij. Tenzij het een nieuwe geneesmethode is.

Hetty: Nee, het is geen nieuwe geneesmethode en het hoort ook niet echt bij het vak. Soms moet je echter weleens halve waarheden vertellen om de patiënten gerust te stellen of om ze te laten meewerken.

Oma: Nu we toch als vrouwen onder elkaar zijn, wat vinden jullie van André?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto